

Недалече стоеше малко момиченце, съ голѣми добри очички. Азъ се спуснахъ къмъ него.

— Дѣца, оставете котенцата! — завика момичето съсь сълзи на очи; — тѣ сж сирачета: едно куче разкъса майка имъ. Дайте котенцата на мене, азъ ще ги отгледамъ!

Дѣцата се смутиха и тѣзи, които по-рано привръзваха камъни на котенцата, почнаха да си шепнатъ и се засрамираха отъ постъпката си. Азъ благословихъ всички и ги цѣлунахъ по зачервенитѣ имъ бузки.

— А защо мълчите вие, мои нераздѣлки? обърнала се Любовь къмъ своитѣ по-малки сестри Вѣра и Надежда, които летѣли винаги заедно.

— И ние прѣкарахме радостенъ день! заговорили тѣ наведнажъ. Ние посѣтихме единъ човѣкъ, съ когото се бѣше случило голѣмо нещастие. Той роптаеше и се оплакваше отъ постигналото го нещастие. Когато отидохме при него, той почна горещо да се моли и да вѣрва въ Божията справедливостъ и доброта. Отъ този моментъ му стана по-леко и той стана пакъ щастливъ.

— А ти защо плачешъ? попитала царицата сестра си Правда, която стояла по-настрана съ клюмнала глава и залѣта въ сълзи.

— Какъ да не плача? отвърнала Правда. — Злата Лъжа ме изгони за дълго врѣме изъ душата на едно момче. По-рано то дружеше съ мене, бѣше справедливо и любезно. Безъ да забѣлѣжа, Лъжа го завладѣ и ме изгони изъ неговото сърце. Днесъ то набѣ брата си и се оплака на майка си, че не то, а братъ му го е набилъ; изяде баничкитѣ и каза, че кучето Трезоръ е сторилъ това и затуй го наказаха; счупи бабинитѣ си очила и обвини за това слугинята! . . . .

Правда заплакала горчиво, заплакали и другитѣ сестри, тѣхнитѣ свѣтли крилца се помрачили.

Въ разговори минала нощта незабѣлѣзано. На изтокъ се показало розовото сияние на зората. Феитѣ се гурнали пакъ въ водата и, прѣобразени на бѣли гълъби, напустнали острова и тръгнаха да се борятъ съ злото, лъжата и нещастieto.